

נא א מיי פ"ה מהל' שפירו הלכה ג סגג עשין פט טושי"ע ח"מ ס"י שא סעף ג:
 נב ב מיי שם טושי"ע שם סעף ד:
 נג ג מיי שם טושי"ע שם סעף ה:
 נד ד ה ו ז מיי שם הלכה ד וע"י בהשגרי ונמ"מ טושי"ע שם סעף ו:
 נה ה ט י ב מיי שם פ"ד הלכה ח סגג שם טושי"ע ח"מ ס"י שם סעף ג:
 נו ל מיי שם הלכה ה טושי"ע שם סעף א:
 נז מ ג מיי שם טושי"ע שם סעף ב:

אי אתה מוצא א"א בין זה ובפינה זו. והמוזק יאמר לחזירו לית לך גבאי ולא מידי דקיים תנאך וא"ת דמ"מ אס נתן כל השכירות אמאי לא יכול השוכר שטר דחצי הדרך שלא הלך וכי בשביל שמשכיר מוזק ירוח ועוד לשכירות אינה משתלמת אלא לצסוף ולננו יפסיד השוכר שטר חצי הדרך שלא הלך וי"ל כיון שנתן לו שכרו נתלצה שיהא שלו לאלתר אע"ג דאינה משתלמת אלא לצסוף לדעת כן נותנו שיהא שלו לאלתר אס לא ישר צו וריצ"ס פ"י הא דפרקינ בצפינה סתם ויין זה אס לא נתן אמאי לא יתן לא פריך אלא אמאי לא יתן שכר חצי הדרך שכבר הלך אצל שכר חצי הדרך שלא הלך פשיטא שלא אס נתן לא יטול דמשמע דלא יטול כלל אפילו שכר חצי הדרך שלא הלך לא קשה ליה דכיון שהוא מוזק ומוזמן לקיים תנאו ינחא ליה שלא יחזיר כלל ומשני ציין זה וספינה זו דמאן דתפיס לא מפקינן מיניה דהמוזק יאמר לחזירו כיון שאיך יכול לקיים תנאך מולך גרס המוילא מתצויה עליו הראיה: א אצל ספינה סתם ויין סתם חולקינן בהא מספקא ליה לריצ"ס אס חולקינן שכר חצי הדרך שהלך דוקא ונתן רביעית או חולקינן כל השכירות ויתן שכר הדרך כיון שכבר הלך ועדיין מוזמן לקיים תנאו: **בן ליה אנרא** בעי צמיתב צ"ה. לא דוקא כוליה אלא כלומר כפועל צטל:

דפרקיה צמועניה בגייה. פ"י צקונטרס שהוסף המשא בחצי הדרך וקשה דהוה ליה למימר פריך לה כיון שממקום אחר היה פורק לספינה ועוד דקאמר ושינוי דעתא מה מפסיד דכל שכן טוב לו שמרוח יותר ור"ח פירש דפרקיה לטועניה שמוכר סחורה שבספינה לאחר היינו שינוי דעת כי שמה זה אדם הקונה הוא אדם קשה א"נ לאשלא יתירא שפריך חבלים להוילא כלים של ראשונים ולהכניס של אחרונים וא"ת ואמאי מוקי לה הכי לימא לעולם דשכיח לאוגורי וכ"ת מאי תרעומת איכא משום שינוי דעתא וי"ל כיון דמסיק טעמא דרפסא דספינה תו לא מאי למימר הכי דטענתא מעלייתא הוא וריצ"ס פ"י דהכי קאמר לעולם דשכיח לאוגורי וליכא רפסא דספינה דאיידי דפרקיה לטועניה בגייה כלומר שהתיר חצילה בתוך הספינה והוילא על די על יד וכן אחרון שהכניס סחורה צמעת מעט דלא רפסא ספינה ותרעומת הוי משום שינוי דעת שלא הורגל עם זה האחר ולא ידע להתנהג לפי דעתו אי נמי לאשלא יתירא שאס ירצה זה במשא יצטרך לקנות כאן ציוקר חבלים חוקים כי אס היה יודע צציתו היה קונה שם צדמים מועטים וליכא אלא תרעומת דלאו טענה מעלייתא היא שכנגד זה מרוח שנטול שכר יותר מחצילה מחמת גדולה: **בסותו**. ר"ח גרים כסמו כסת שמינח מראשותיו דכסת הוא הקטן וכר הוא הגדול כדתנן במסכת [כלים] (פ"ח מ"ה) כר שעשאו סדין וכסת שעשאה מטפחה: **מאונא** צאונא. נקט הכי משום דאי שכיח למטרח ולמוזן אפילו בחצי היום אס כן למה מניח חמר מוזנות של כל היום ומיעיקרא דקאמר אי דשכיח למוזן חמר נמי ליעכב ה"מ למימר שוכר נמי ליעכב לחמר להניח מוזנו כלל של אותו היום כיון דשכיח בכל מקום למוזן מדלא קאמר אי דשכיח מאונא לאונא אלא לא חש להאריך כל כך: **אשה** בין גדולה ובין קטנה. באיש לא רצה לשנות צין קטן צין גדול משום דגברי שכיח שהם גדולים ופשיטא דאדעתא דגדול נמי אגריה ויהליה: **דשתא** מניקה אמרת דרבה מעוברת מבעיא. כן גרסת הספריים ואין נראה לר"ת דאין זה פירכא דזו ואף זו קתני ועוד דאין מתיישב שפיר לפי גרסא זו הא דקאמר ש"מ ציניתא אגב כרסה תקלה וע"כ כגירס' שמנא השמא מעוברת אמרת אין מניקה מציעא דאשה מעוברת כצידה יותר ממניקה עם צנה לפי שהיא נושא את עצמו ומיקל אצל כשהוא צמעי אמו מכציד ואצריה כצידים עליה וגם מליאה דם והשתא א"ש הא דקאמר שמע מינה ציניתא אגב כריסה תקלה שאס היה חולה לה לא יכבד כ"כ צין הכל ויש ליישב גירסת הספריים ומכל מקום פריך שפיר דלא שייך כה"ג למתני זו ואף זו כיון דאימיה בכלל מאי דקאמר בצוף כמו גבי מפנין ארבע וחמש קופות (שג"ד ק"ט): דפרקינן חמש מפנין ארבע מציעא ומשני ארבע וחמש כדאמרי אינשי אצל אי לאו הכי אמרי אינשי לא שייך לשנויי דזו ואף זו קתני כיון דארבע בכלל חמש אלא שמוסיף אה"כ נמי מעוברת שהוא גוף אחד בכלל מניקה שהם שני גופים וקאמר ש"מ ציניתא אגב כריסה תקלה פ"י מדקתני צרישא צין גדולה וצין קטנה ובכלל זה נמי יש צמשמע צין גסה וצין דקה ולמאי אציטריך למתני ואפילו מעוברת דהיינו נמי גסה דגוף אחד הוא אפילו למ"ד עובר לאו ירך אמו הוא לענין לשון צני אדם צמשא וצמתן חשויים הם גוף אחד אלא ודאי שמע מינה גסה מחמת עיבור כצידה יותר מגסה מחמת עצמה כי העובר מכציד:

גימא ליה הכי לי הוה חמרא. גופיה ואנא מייניתא ספינתא אחריתי. הואיל והספן יש צידו להשלים תנאו זה מעכב ישלם כל השכר: לא משתת. להא דר' נתן: אלא ציין זה וספינה זו. ולא ציד זה זה להשלים הלכך יד מוצע על התחמונה דאמר ליה האריך אנא לא מעכבנא מכי מיימית דיק: חולקינן. אס קבל יחזיר החצי ואס לא נתן יתן החצי שהרי ציד שניהם להשלים ואס יעכב הנתבע מליתן החצי יעשה תנאו: השוכר אס הספינה ופרקה לה צחצי הדרך. קא סלקא דעתיה שכרה עד מקום פלוני צכך וכך וכשהגיע לחצי הדרך פרקה והוילא חצילותיו ממנה: ואין לו. לבעל הספינה עליו אלא תרעומת: לאגורה. להשכירה לאחרים: רפסא דספינה. ריעוע הספינה שמתרועעת בהולאת חצילות והכנסת חצילות: דפרקה לטועניה צגוה. בחצי הדרך הוסף לתת צה חצילות שהיו לו לשם והוא התנה מתחילה לכך ליתן צמחה כאשר ירצה והשכר לפי חשבון המשאות והדרך הלכך נותן לו שכר חוספת המשאו של חצי הדרך: משום שינוי דעתא. הייתי סבור ללכת מהר ולחזור מהר: לאשלא יתירא. צריך אני לקנות חבלים ציוקר כאן שכשהספינה מכצדת צריך להפליגה אל אמנעית הנהר למקום מים עמוקים שלא תהא גוששת וצריך חבלים ארוכים ואתה לא הודעתני שאכניס חבלים הצריכים לה: חמר נמי ליעכב. השוכר שלא יניח עליה אלא מוזנות של יום אחד: מאונא לאונא. ממלון דלילה למלון דלילה: למערת. לחזור ולשאלו בעיר מי מוכר מוזנות: ואשה צין גדולה וצין קטנה. פסק לרכוב עליה אשה מרכיב עליה כל אשה שירצה צין שהיא גדולה וצין שהיא קטנה: השפא מניקה. שהיא שני גופים והוולד כבד אמרת מרכב עם וולדה: מעוברת. דחא גופא הוא מציעא: ש"מ. מדקתני אפילו מעוברת דמשמע שהמעוברת כצידה מן הריקנית: האי ציניתא. דג הנמכר צשוק צמסקל: אגרסה סקלה. לפי כריסה כובדה אס כריסה גדול משקלה יותר: למקח וממכר. אס ראיית דג שכריסו גדול לא תקנהו צמשקל אלא אס כן יוילא את מעיו: ממני'

א) ס"א רפסא צלא מיי' וכן בערוך, ב) ע"ז סה. ע"ש, ג) מללן הוא דיבור חדש. מהר"מ, ד) נע"י מוס' ע"ז סה. ד"ה ה"ג ר"ת וכו' האריכו יומך, ה) נוע"ע מוס' שנת ס: ד"ה השתא, ו) ומוזנות של אותה הדרך. אפילו הוא מהלך ג' ימים (נ"ז ס"ה). היכי דמי. דשוכר מניח עליה מוזנות כל הדרך וזמנא אינו מניח אלא יום אחד (ש"ס). אי דשכיח למוזן. בדרך הליכתן יום אחד (ש"ס). מולאין מוזנות ליקח כל שעה (ש"ס). מאונא לאונא. ממסע למסע מהלך יום אחד כמו נעל ועבר תלמא אולין דסגמרי (נ"ז ס"ח).

מוסף רש"י

היכא